

5) Ные смы длѣжни да почитами за велико щаствіе на себѣ, когато ся сподобимъ да претърпимъ нѣчто заради Господа (Дьян. 5. 41), когато вѣрваме че за всичко, кое-то бы прѣтърпѣли тука за Господа, Той ще ни възнагради щедро въ бѣдщій животъ (Мат. 9. 28, 29; Рим. 8. 17, 18).

§ 215. 5) Търпеніе-то.

Бѣдствія-та, кои-то ся низпосылаватъ отъ Бога, наричятъ ся *крѣсть*. Който носи крѣста не може да не чувствува въ душѣ-тѣ си тяжестъ и скръбъ; а всякоя скръбъ ся уничтожава съ радость-тѣ, която ся почършава отъ настояще или ожидаемо добро; спорѣдъ това и огорченіе-то, произходяще отъ крѣста, може и трѣбѣ да ся намалява чрѣзъ надеждѣ-тѣ, която ожидава венчки добрини отъ Бога; и така Христіанинъ-тъ е обязанъ безронтаніе да носи скръби, разумѣваемы подъ името на крѣста. Това безронтателно преносеніе скръби-тѣ и бѣдствія-та, при твърдо-то упованіе на Бога, наричя ся *търпѣніе*. Слѣдователно Христіане-тъ сѣ длѣжни съ търпеніе да носятъ крѣста, който нмѣ е възложенъ отъ Бога (Притч. 3. 11; Рим. 5. 3; 2 Петр. 1. 6; Евр. 10. 36; Іан. 5. 7).

§ 316 Качества-та на Христіанско-то търпеніе.

За да бы търпѣніе-то было спасително за человекъ

1) Человекъ-тъ е длѣженъ внимателно да изслѣдова за какво го Богъ наказва съ скръби, а това той може да узнае, ако испита съвѣсть-тѣ си, или обжрне вниманіе-то си къмъ вѣншны-тѣ причины на свои-тѣ бѣдствія (Іов. 28. 6. 2 Кор. 7. 2, 4, 5).

2) Не е възможно съвършенно да истреби человекъ въ себѣ ощущение-то на бѣдствія-та и произходящѣ-тѣ отъ него скръбъ; зачото природа-та человеческа не може да не чувтвова зло, и катого чувтвова, да не скръби. Богъ затова и испраща человеку бѣдствія и скръбы, за да ги чувтвова, а безъ ощущение-то скръби-тѣ не ще има търпеніе-то; зачото *скръбъ содѣловаетъ терпѣніе* (Рим. 5. 3). Спорѣдъ това едничко-то и Іовъ ся называва *несогрѣшившъ*, макаръ той откакъ узналъ за нещастія-та си, скубалъ космы-тѣ на главѣ-тѣ си и повѣргалъ ся на землѣ-тѣ (1. 20, 22); а само ожесточенни-тѣ грѣшници, по свидѣтелство-то на Св. Писаніе, не чувтвувать екрѣбъ въ время на бѣдствія-та, испровождаемы отъ Бога. Както говори Пророкъ: *Господи! билъ еси ихъ, и не поболша, сокрушилъ еси ихъ, и не восхотѣши пріяти наказанія: ожесточиша лица свои паче камене. и не хощѣша обратитися* (Іер. 5. 3).

3) Нѣ Христіанинъ-тъ е длѣженъ да измѣрва скръбъ-тѣ съ упованіе-то на Бога (Іов. 2. 10; Пс. 41. 12; 42. 5; Плат. Іер. 3. 26); всячески длѣжни да отдалечава отъ себе безразсѣднѣ-тѣ мысли, (които му говорятъ:) че той дѣи не е заслужилъ такии бѣдствія (Іезек. 18. 2), че за неге нѣма никакво утѣшеніе и по-добрь да ся не е родиль, неже да търпи таквы бѣдствія (Іов. 3. 4 и . . .). Той не трѣбѣ да трѣси и да употрѣбыва незаконны средства за отдалечаваніе бѣдствія-та и така да държи злобѣ противъ тыя, чрѣзъ кои-то го сѣ постигнали бѣдствія-та (2 Цар. 16. 10); а длѣжни да исповѣдва прав-